

pièce
INDO-CHINOIS
8° 246

PHO CAO CHUNG SANA

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ

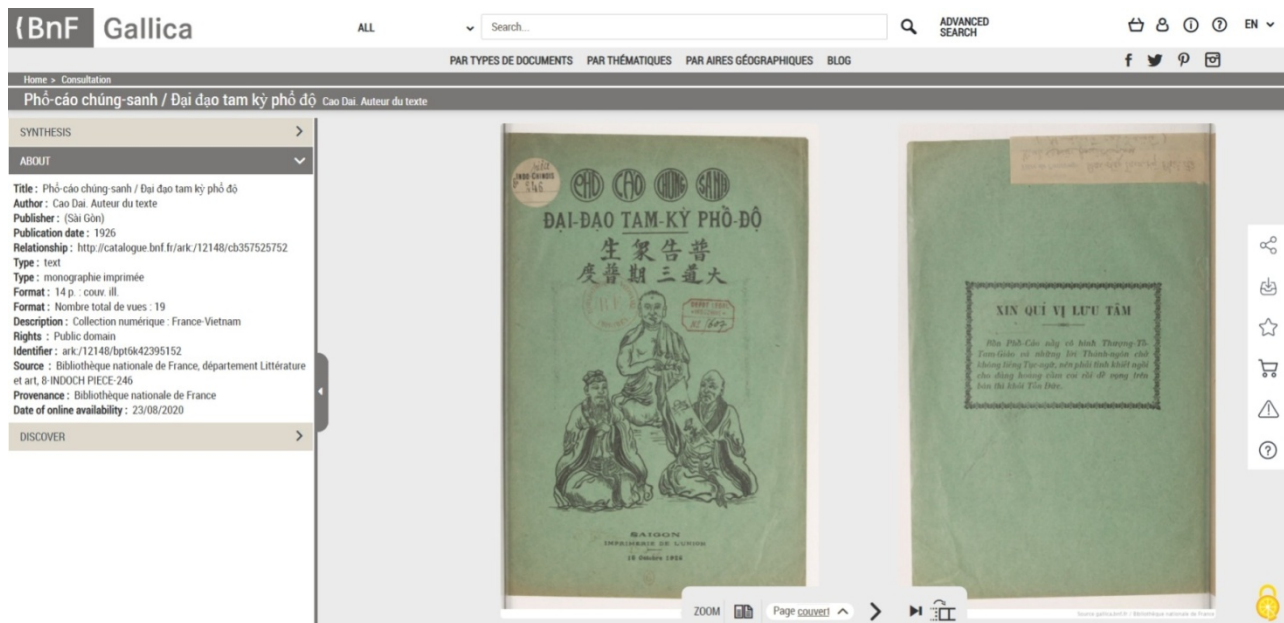
普告衆生
大道三期普度

SAIGON
IMPRIMERIE DE L'UNION

15 Octobre 1926

<https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k42395152/>

SYNTHESIS

Books 19 page(s)

Bibliothèque nationale de France

ABOUT

Title : Phổ-cáo chúng-sanh / Đại đạo tam kỳ phổ độ

Author : Cao Dai. Auteur du texte

Publisher : (Sài Gòn)

Publication date : 1926

Relationship : <http://catalogue.bnf.fr/ark:/12148/cb357525752>

Type : text

Type : monographie imprimée

Format : 14 p. : couv. ill.

Format : Nombre total de vues : 19

Description : Collection numérique : France-Vietnam

Rights : Public domain

Identifiant : [ark:/12148/bpt6k42395152](https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k42395152)

Source : Bibliothèque nationale de France, département Littérature et art, 8-INDOCH PIECE-246

Provenance : Bibliothèque nationale de France

Date of online availability : 23/08/2020

<https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k42395152/>

<https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k42395152/f1.item>

... ..

... ..

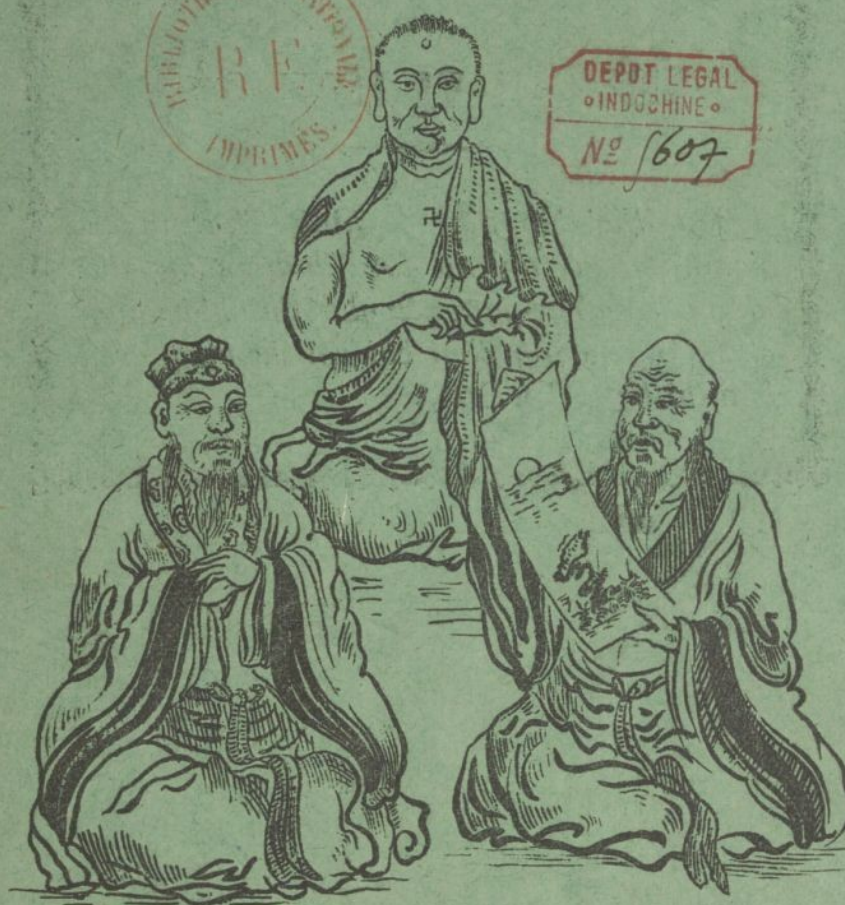
<https://gallica.bnf.fr/ark:/12148/bpt6k42395152/f19.item>

pièce
INDO-CHINOIS
8° 246

PHO CAO CHUNG SANH

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ

普告衆生
大道三期普度

SAIGON
IMPRIMERIE DE L'UNION

15 Octobre 1926

Handwritten text on a small piece of paper at the top of the page, likely a library or collection label. It includes the words "Bibliothèque nationale de France" and "Phố Cáo Chúng Sanh".

XIN QUÍ VỊ LƯU TÂM

Bồn Phở-Cáo này có hình Thượng-Tổ Tam-Giáo và những lời Thánh-ngôn chớ không tiếng Tục-ngữ, nên phải tinh khiết ngồi cho đàng hoàng cầm coi rồi để vụng trên bàn thì khỏi Tồn Đức.

PHỔ-CÁO CHÚNG-SANH
ĐẠI-ĐẠO TAM KỲ PHỔ-ĐỘ

Saigon, le 13 Octobre 1926,
Mồng 7, tháng 9, năm Bình-Dần.

Phổ
S. In. Ch.
246

Nom d'auteur _____

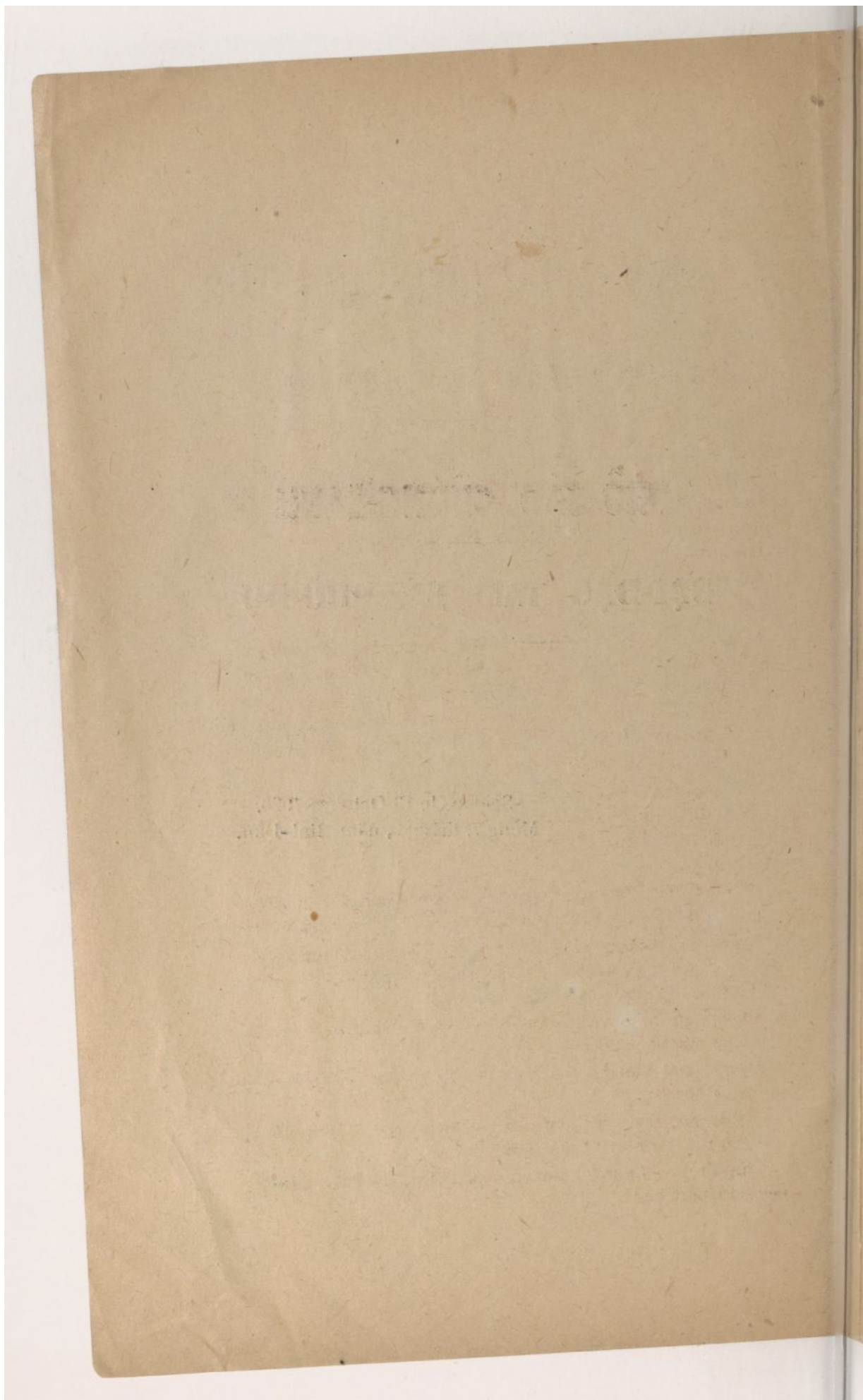
Titre de l'ouvrage *Đại đạo Tam kỳ Phổ độ*
Kinh (quiere bouddhisme)
(Manifeste cao Đài)

Cao Đàiisme

Saigon
Đại đạo
1926

XII QUÊ VI LƯU TAM

Bồn P... Cao Đài... hình Thượng Đế
Tam-Giáo... những lời Thánh ngôn cho
không thể... của Ngài, nên phải tinh khiết
cho đáng... của Ngài, nên phải tinh khiết
bản thì k...

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

PHỔ-CÁO CHÚNG-SANH

ĐẠI-ĐẠO TAM KỲ PHỔ-ĐỘ

Thuở hỗn độn sơ khai, nhứt khi Hư-Vô sanh duy có một Đấng Tạo-Hóa, người phương Đông gọi là Ngọc-Hoàng Thượng-Đế, người Âu-Tây gọi là Dieu, « Đức-Chúa-Trời » người Annam gọi là Ông Trời, là Đấng dựng nên Trời-Đất muôn vật.

Có Thánh-Ngôn, Đức Ngọc-Hoàng Thượng-Đế giảng cơ ngày 13 tháng 6 năm Bình-Dần rằng :

« Bậc chơn-tu, tử như hột giống tốt, hễ gieo
« xuống thì cây lên, cây lên thì trở bông, trở bông rồi sanh
« trái, mà biến-biến sanh-sanh càng thêm tăng số, vì vậy mà
« các con phải bỏ xác trần, mà bông trái thiêng-liêng các con
« sanh hóa chơn-thần, chơn-thần lại biến-hóa hằng muôn,
« thêm số tăng lên hoài. Ấy là Đạo. »

« Bối vậy một chơn-thần mà sanh hóa chư Phật, chư
« Tiên, chư Thánh, chư Thần và toàn cả Nhơn-loại trong
« Càn-khôn Thế-giới, nên chỉ các con là Thầy, Thầy là
« các con.

« Như kẻ bèn Phật-Giáo hay tằng Nhiên-Đấng là Chưởng-
« Giáo ; Nhiên-Đấng vốn sanh ra đời Hiên-Viên Huỳnh-Đế.

« Người gọi Quang-Âm là Nữ Phật Tông, mà Quang-Âm
« vốn là Từ-Hàng-Đạo-Nhơn biến thân ; Từ-Hàng lại sanh
« ra lúc Phong-Thần, đời nhà Thương.

« Người gọi Thích-Ca-Mâu-Ni là Phật-Tổ ; Thích-Ca vốn
« sanh ra đời nhà Châu.

« Người gọi Lão-Tử là Tiên Tổ-Giáo, thì Lão-Tử cũng
« sanh ra đời Châu.

« Người gọi Jésus là Thánh-Đạo Chưởng-Giáo, thì Jésus
« cũng sanh nhằm đời nhà Châu.

« Thầy hỏi vậy chớ ai sanh ra các Đấng ấy ? Ấy là Đạo,
« các con nên biết.

« Nếu không có Thầy thì không có chi trong Càn-khôn
« Thế-giải này, mà nếu không có Hư-Vô chi khi, thì không
« có Thầy. »

Chư Thánh, Thần, Tiên, Phật, mỗi khi giảng cơ, đều xưng
là Đạo Hữu với các chư môn-đệ nam-phái nữ-phái của
Đức Ngọc-Hoàng Thượng-Đế ; còn chính mình Ngài, lại
xưng là Thầy của chúng sanh và hằng dạy rằng : Sự khiêm-
tử, nhĩn-nhục, hạ mình là hạnh yếu đầu của Ngài. Khi chư
Thiện-Nam Tín-Nữ vừa nghe trong môn-đệ gọi Ngọc-
Hoàng Thượng-Đế là Thầy thì ái-ngại đều phạm thượng,
song đã có Thánh-Ngôn chính mình Ngài dạy vậy, xin hãy
an lòng.

Có hai vị đạo hữu : Trương, Kinh, vẫn trước khi nhập-môn
thì đã thọ nghĩa thầy trò cùng vị Lão Thành, pháp danh
là Đạo-Quang nơi chùa Minh-Đường (Hạnh-thông-Tây.)
Nhằm ngày 21 tháng 8 năm Bính-Dần, Ngọc-Hoàng Thượng-
Đế giảng cơ tại chùa ấy dạy việc, luôn dịp Ngài có đề
lời rằng :

« Trương, Kinh, con phải lạy Đạo-Quang trước mặt Thầy,
« rồi từ đây gọi anh mà thôi, còn thầy duy có một Thầy. »

Thánh-Ngôn ngày mồng 5 tháng 9 năm Bính-Dần có dạy
rằng :

« Ngọc-Hoàng Thượng-Đế, viết Cao-Đài Tiên-Ông Bồ-tát
« Ma-ha-tát, giáo đạo Nam-Phương.

« Các con coi bậc Chí-Tôn như Thầy mà hạ mình dặng độ
« rồi nhơn sanh là thể nào ; phải xưng là một vị Tiên-Ông
« và Bồ-tát, hai phẩm chót của Tiên và Phật. Đáng lẽ thể
« thường phải đề mình vào phẩm vị tối cao tối trọng, còn
« Thầy thì khiêm nhượng là thể nào, vì vậy mà nhiều kẻ
« môn-đệ cho Thầy là nhỏ. Hạnh khiêm là hạnh của mỗi
« đứa con phải noi gương Thầy mới độ rồi thiên hạ dặng...
.....»

Thánh-Ngôn dạy tại Vĩnh-Nguyên-Tự, chùa Minh-Đường,
Cần-Giוע.

« Nhiên-Đăng Cồ-Phật thị Ngã.

« Thích-Ca-Mâu-Ni Phật thị Ngã.

« Thái-Thượng-Nguơn-Thử thị Ngã.

« Gia-Tổ Giáo-Chủ thị Ngã.

« Kim viết Cao-Đài Bồ-tát Ma-ha-tát. »

Thánh-Ngôn ngày 25 tháng hai Langsa năm 1926.

« Trọng-Ni (Không-Phu-Tử) là Văn Xương-Tiên hạ trần
« dâng thừa-mạng Thầy làm Chưởng-Giáo Nhơn-Đạo; lo
« xong phận-sự thì Thầy đến độ hồi cựu vị. »

Trong mấy lần giảng thể hóa thân truyền Đạo, Ngọc-Hoàng-Thượng-Đế đều có đề lời tiên tri rằng :

« Ngày kia sẽ có một nước nhỏ-nhen trong Vạn-quốc mà
đặng làm chủ nền Chơn-Đạo Ta. »

Trong sám-truyền và Phật-Tông Nguyên-Lý đều có ghi lời tiên tri ấy.

Chúng ta nên nghĩ tiếc cho Phật-Đạo và Tiên-Đạo đã khai từ thuở mới tạo Thiên lập Địa, nay càng ngày càng xem tựa hồ như nền Chơn-Đạo đã biến-dời, lần lần xa nguồn Chánh-Giáo. Ngoài lại coi Thánh-Đạo gọi Gia-Tò mới lập trong hai ngàn năm nay, mà Thánh-Quyền cao-thượng là dường nào.

Song mọi việc chi cũng hữu chung hữu tử. Có tạo thế, tức là có tận thế. Cái tận, tức là cuối-cùng, mà hễ cuối-cùng chẳng dứt, thì phải qui nguyên lại trước, nên gọi là Tuần-huòn.

Ngày nay là buổi tuần-huòn Đại-Đạo, Thiên-Địa hoàng khai, Ngọc-Hoàng Thượng-Đế tuy chẳng giảng sanh như mấy kỳ trước, song giảng thể bằng huyền diệu Tiên-bát, khai Đạo tại Nam-Phương hầu chuyển Phật-Giáo lại cho hoàn-toàn.

Có Thánh-Ngôn ngày mười-ba tháng ba rằng :

« Vốn từ trước, Thầy lập ra ngũ chi Đại-Đạo là : »

« Nhơn-Đạo,

« Thần-Đạo,

« Thánl.-Đạo,

« Tiên-Đạo,

« Phật-Đạo,

« tùy theo phong-hóa của thân-nhân loại mà gầy Chánh-
« Giáo, là vì khi trước Càn vô đắc khán, Khôn vô đắc duyệt,
« thì nhơn-loại duy có hành Đạo nội tứ phương minh mà
« thôi.

« Còn nay thì nhơn-loại đã hiệp đồng, Càn-Khôn dĩ tận
« thức, thì lại bị phần nhiều Đạo ấy mà nhơn-loại nghịch
« lẫn nhau, nên Thầy mới nhứt định qui nguyên phục nhứt.

« Lại nữa, trước Thầy lại giao chánh giáo cho tay phạm,
« càng ngày lại càng xa Thánh-Giáo mà làm ra cuộc phạm
« giáo. Thầy lấy làm đau-dớn, hằng thấy gần trót mười ngàn
« năm, nhưn loại phải bị sa vào nơi tội lỗi, mặt kiếp chốn
« A-Tỳ.

« Thầy nhứt định đến chính mình Thầy mà độ rồi các con,
« chẳng chịu giao Thánh-Giáo cho tay phạm nữa.

«..... Chẳng một ai dưới thế này còn dặng phép
« nói rằng thế quyền cho Thầy mà trị phần hồn của nhưn
« loại..... »

Tuy vậy mỗi lần giảng thế truyền Đạo thì đổi Thánh-
Danh khác nhau, chớ kỳ trung cũng một Chơn-linh Ngọc-
Hoàng Thượng-Đế.

Còn nay giảng thế bằng huyền diệu dặng chuyễn Phật-
Giáo, chuyễn Phật-Pháp, chuyễn Phật-Tăng thì lại lập Đại-
Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ (3e Amnistie générale), (Đại-ân-xá lần
thứ ba) thì Ngọc-Hoàng-Thượng-Đế tá danh Cao-Đài Tiên.
Ông Đại Bồ-tát Ma-ha-tát, giáo Đạo Nam-Phương.

Thánh-Ngôn, ngày mồng 7 tháng 7 năm Bình-Dần.

« Vốn từ ngày Đại-Đạo bế lại, chánh-quyền đều vào một tay
« Chừa-Quý. Khi Ngọc Hư-Cung và Lôi-Am-Tự lập pháp Tam-
« Kỳ-Phổ-Độ, Chừa-Quý biết cơ mầu-nhiệm ấy, và hiểu rõ rằng
« tà-quyền đã dứt, nên trước khi Thầy chưa đến, thì nó đã
« hiểu rõ rằng: Bề nào Thầy cũng phải chiếu y Thánh-Ý tam
« giáo qui nhứt, mà dùng danh Cao-Đài Tiên-Ông Đại Bồ-tát
« Ma-ha-tát, nên đã dùng Cao-Đài trước Thầy mà lập Tả-
« Đạo-Bàng-Môn.

« Thầy hỏi các con, vậy chớ Tà-Quái nhận tên ấy là chủ
« ý gì ?

«..... Lại làm cho ra rẻ-rúng danh ấy, để cho các
« con nghi-ngờ mà lánh xa Chánh-Giáo, như đàn Cái-Khế
« vậy, nhưng có một điều là nó không dám ngự nơi ngai
« Thầy, tiện dụng làm một vị Tiên-Ông mà thôi.

« Vậy các con khi nghe nói Cao-Đài nơi này, Cao-Đài nơi
« kia, đừng vội tin mà lầm mưu Tà-Mị. »

Nội trong Thánh-danh « Cao-Đài-Tiên-Ông Đại Bồ-tát Ma-
ha-tát » thì chúng ta đủ hiểu rõ Thánh-Ý gồm tam-giáo
(Nho-Thích-Đạo) và ngũ chi Đại-Đạo cũng qui nguyên phục
nhứt.

Cao-Đài: Nho gọi là Đấng Chí-Tôn,

Tiên-Ông: Là về Tiên-Đạo,

Đại Bồ-tát Ma-ha-tát: Là về Thích-Giáo.

Có bài thơ giảng cơ tại Biên-Hòa rằng :

*Chín Trời mười Phật cũng là Ta,
Truyền Đạo chia ra nhánh nhóc ba,
Hiệp một chủ quyền tay nắm giữ,
Thánh, Tiên, Phật đạo vốn như nhà.*

Ngài đã dạy rõ rằng Tam-Kỳ-Phổ-Độ tuy khai năm Dần (nhơn sanh ư Dần), chớ kỳ trung Thiên-Cơ tiền định đã lâu rồi :

Thánh-Ngôn rằng :

« Vốn từ trước, trong Thiên-Thơ-Tam-Kỳ-Phổ-Độ này,
« nền Chánh-Giáo phải có :

« Nhứt-Phật,

« Tam-Tiên,

« Tam-thập-lục Thánh,

« Thất-thập-nhị Hiền,

« Tam thiên Đồ-Đệ.

« chưởng-quản thâu Tam-Giáo hiệp nhứt.

« Nơi Bạch-Ngọc-Kinh, hơn sáu chục năm trước, chư Thần,
« Thánh, Tiên, Phật thấy đại nạn Thầy, nên ra tình nguyện
« hạ thế cứu đời. Thầy coi lại bọn ấy lại làm tội lỗi hơn kẻ
« phạm xa lắm. Vậy vì cớ chi các con biết chẳng ?

« Bị hàng-phẩm nhơn-tước phải phù-hạp với hàng-phẩm
« Thiên-tước. Đáng lẽ Thầy cũng nên cho các con phải chịu
« số phận bần-hàn, mà bởi không nỗ, nên ngày nay mới có
« kẻ như vậy. Thầy nói thiệt cho các con biết : Dầu một vị
« Đại-La Thiên-Đế xuống phạm này, mà không tu, cũng
« khó trở lại địa vị đấng. »

Ngài hằng dạy rằng : Đạo phổ thông trẻ một ngày là một ngày hại nhơn sanh : Vậy thì trong kỳ Phổ-Độ này là lần thứ ba, lại là lần chót, xin chư Hòa-Thượng, chư Lão-Thành, chư Sơn cùng Chức-Sắc cả tam giáo, và chư Thiện-nam Tin-nữ rần hiệp sức, cộng-tri vừa-giúp chung lo chấn-hưng Chơn-Đạo cho hoàn-toàn hầu cứu vớt chúng sanh thoát khỏi trầm-luân-khổ-hải.

Có Thánh-Ngôn giảng cơ ngày 27 tháng 6 rằng :

« Thầy hằng nói cùng các con rằng : Thầy đến độ rồi các con là đến lập tại thế này một trường thi công-quả. Các con muốn đến đặng nơi Cực-Lạc thì phải đi tại trường này mà đoạt thủ địa-vị mình, chớ chẳng đi nơi nào khác mà đặng đắc đạo bao giờ. Thầy lại khuyên-nhủ các con rằng : Thầy đã đến chung cùng với các con, các con duy có tu mà đắc-đạo, phải đoái lại bá, thiên, vạn, ức nhơn-sanh còn phải bị trảm-luân nơi khổ hải, chưa thoát khỏi luân hồi, dễ lòng từ-bi mà độ rồi.

« Nay tuy các con chẳng thấy đặng hành vi màu-nhiệm, mà chính mình Thầy đã đến nói, các con cũng nên tin nơi Thầy, mà cho rằng lời dạy thầy là chơn-thật. Nếu các con đợi đến buổi chung-qui, hồn ra khỏi xác, mới thấy cơ màu-nhiệm đặng, thì chừng ấy đã muộn rồi. »

Chúng ta lưu ý rằng ngũ chi : Minh-Đường, Minh-Sư, Minh-Nghĩa, Minh-Lý, Minh-Thệ cũng đều do nơi Pháp-Pháp mà ra, chớ nên lầm tưởng vì chia phái mà riêng Đạo, hề cùng nhau một Đạo, tức là con một cha, phải thương yêu nhau, vừa-giúp nhau, tình đồng cốt-nhục vậy.

Từ buổi bế Đạo, tu nhiều thành ít, găm lại coi, từ trước nơi cõi Á-Đông này đã đặng bao nhiêu Tiên-Phật ; chúng ta duy biết có một mình Huệ-Mạng-Kim-Tiên mà thôi.

Thánh-Ngôn, Ngọc-Đế giảng cơ tại chùa Minh-Đường, Vĩnh-nguyên-Tự, ngày 14 tháng bảy rằng :

« Đời mạt kiếp này dữ nhiều lành ít, nếu Thầy không chuyển pháp lại, thì chưa một ai tu đặng trọn đạo.

Ngài có giảng cơ tại chùa Minh-Đường tại Hanh-Thông-Tây ngày mồng 2 tháng 9, cho bài tứ-tuyệt này :

*Huật địa bất tri Thánh chí tán,
Minh thiên nhứt khi tản phong trần.
Huyền-vi thể sự vô nhơn thức,
Hiệp khí bất năng hiệp diệu thần.*

Theo tứ bài thi trên đây thì xét đương kim ít ai quen thuộc đương đi nước bước mà găm ghé chơn vào nguồn Tiên ngọn Phật. Duy thành đạo cùng chẳng thành đều do nơi Thiên-ý công-bình chánh trực, đại-từ đại-bi của Ngọc-

Để ban ơn cho chúng ta, tùy theo công-quả âm-chất và công-phu của chúng ta khổ-hạnh hành đạo.

Thánh-Ngôn hằng dạy rằng người đời muốn đặng giàu có thì phải làm ra của, ấy là về phần phàm xác thịt; còn Thánh, Thần, Tiên, Phật, muốn đắc đạo, phải làm công quả.

Nếu lầm tưởng rằng bấy nhiêu đạo-lý trong cổ-pháp cựu-luật thế-tinh mà đủ chiếm mấy Thiên-cơ huyền-vi mầu nhiệm của đấng Tạo-Hóa, và đặng phần nguyên ư Nhứt-khi Hư-Vô, hay là tưởng rằng người thông kinh thuộc sách, hằng bữa tụng cầu, lâu ngày chảy thán mà thành Tiên hóa Phật, thì từ cổ cập kim què-hương chúng ta, Tiên Phật Annam biết kể sao cho xiết.

Vậy thì đâu đến đời Thượng-Đế phải giảng trần mà chuyển Pháp và e khi cũng khởi lập Tam-Kỳ Phổ-Độ mà cứu vớt nhơn-sanh.

Có Thánh-Ngôn Ngọc-Hoàng Thượng-Đế viết Cao-Đài giảng cơ tại Hội-trường-Sanh (Cần-giוע), ngày 19 tháng 4 năm Bình-Dần, dạy chư chúng-sanh rằng :

« Từ trước Ta giảng-sanh lập Phật-Giáo gần sáu ngàn năm, thì Phật-Đạo chánh truyền gần thay đổi. Ta hằng nghe chúng-sanh nói Phật giã vô ngôn, nay nhứt định lấy huyền-diệu mà giáo đạo chớ không giảng sanh nữa, đặng chuyển Phật giáo lại cho hoàn-toàn. Đường này từ đây chư chúng-sanh chẳng tu, bị đọa A-tỳ, thì hết lời nói rằng Phật-Tông vô giáo mà chối tội nữa.

« Ta nói thiệt cho chúng-sanh biết rằng: Gặp Tam-Kỳ Phổ-độ này mà không tu, thì không còn trông-móng siêu rồi. »

Thánh-Ngôn Thích-Ca-Như-Lai kim viết Cao-Đài Tiên-Ông Đại-bồ-tát, giảng tại Hội-Phước-Tự, ngày 26 tháng 4, năm Bình-Dần rằng :

« Chư-sơn nghe dạy :

« Vốn từ Lục-Tổ thì Phật-Giáo đã bị bế lại, cho nên tu hữu công, mà thành thì bất thành. Chánh-pháp bị nơi Thần-Tú làm cho ra mất Chánh-giáo, lập riêng phép-luật buộc nói Đạo-Thiền.

« Ta vì luật-lệnh Thiên-mạng đã ra, cho nên cam đề vậy, làm cho Phật-Tôn thất chánh có trên ba ngàn năm nay.

« Vi Tam-Kỳ Phổ-độ, Thiên-Địa hoằng khai, nơi Tây-Phương
« cực-lạc và Ngọc-Hư-Cung mặt chiếu đã truyền siêu-rời,
« chúng-sanh. Trong Phật-Tông Nguyên-Lý đã cho hiểu trước
« đến buổi hôm nay rồi, tại Tăng-Đồ không kiếm chơn-lý
« mà hiểu. Lắm kẻ đã chịu khổ-hạnh hành đạo: . . . Ôi! thương
« thay, công có công mà thưởng, chưa hề có thưởng, vì vậy
« mà Ta rất đau lòng.

« Ta đến chẳng phải cứu một mình Chư-Tăng mà thôi,
« vì trong thế hiểm bực Thần, Thánh, Tiên, Phật, phải dọa
« hồng trần, Ta đương lo cứu vớt.

« Chư-Tăng, chư chúng-sanh hữu cặng hữu kiếp dặng gặp
« kỳ Phổ-Độ này là lần chót, phải rán sức tu hành, đừng
« mơ-mộng hoài trong giả luật.

« Ta đã đến với huyền-diệu này, thì từ đây Ta
« cho chư Tăng dùng huyền-diệu này mà học hỏi, ngày sau
« đừng đổ tội rằng vì thất học mà chịu thất kỳ truyền. Chư-
« Tăng từ đây chẳng dặng còn nói Phật giả vô ngôn nữa. »

Trần thế hị những sự vinh hoa phú quý hằng làm chìm-
dắm biết bao nhiêu người có tiền căn cự-phẩm, vì ham-
luyện hồng trần mà lạc bước vào đường tội lỗi. Vậy thì
nay Trống Lôi-Am đã giục, Chung Bạch-Ngọc đã rung, xin
chư Thiện-Nam Tín-Nữ hồi tâm tĩnh-ngộ, lo tu tâm dưỡng
tĩnh mà chen bước vào đường Đạc-Đức cho kiếp thời Tam-
Kỳ Phổ-Độ này. Gẫm xét cho cùng tốt rồi, chẳng vinh-diệu
nào cho bằng chịu khổ-hạnh nấu-sống, hầu chất công-quả,
hầu siêu-rời cho tiền bối nơi chín suối, chứng đức lưu-
truyền lại cháu con, rán công phổ-độ, cứu vớt nhơn-sanh
khỏi nơi trầm-luân khổ hải, và chính mình dặng cái tà qui
chánh, thoát kiếp luân-hồi, ấy là sở hành cao-thượng vô cùng.

Có bài thi giảng cơ rằng :

*Tu như cỏ úa gặp mùa sương,
Đạo ấy cây che mát mẽ đường,
Một kiếp muối dưa muôn kiếp hiền,
Đôi năm mệt nhọc vạn năm bừng,
Cổ thần nuôi nấng thần cang mạnh,
Luyện khí thông-thương khí mới tường,
Nhập thể lòng trong gìn tịnh mãn,
Nguồn Tiên Ngọn Phật mới nhằm phương.*

Trong Nước có nhiều Đạo, mà chẳng một Đạo chi đáng chơn-chánh để làm gương soi cho quốc dân, cho nên Nước phải thấp, dân phải hèn, thấp hèn cũng vì dân một nước như con một nhà, mà xem tựa hồ như phân chia ra nhiều phe nhiều phái, kẻ đạo này, người đạo khác, rồi kịch bác lẫn nhau.

Trời không hai mặt, đất chẳng hai vua.

Đất có hai vua là đất giặc, Trời già hai mặt thế ra tro.

Phải trông mong ngày sanh-linh đạo-đức, an cư lạc nghiệp, cộng-hưởng thái bình ; trong nhà không đóng cửa, ngoài đường chẳng lợm của rơi.

Nay Cao-Đài Thượng-Đế hạ trần dùng huyền-diệu Tiên-bút, lập nền Chơn-Đạo tại Nam-Phương, nhập tam Giáo lại làm một, chủ ý qui-tụ chúng sanh lại một nhà. Ngài làm cha chủ-mệnh-quản, sẽ hội tam Giáo nơi Thánh-Thất là nhà chung (tại Tây-ninh, ngày rằm tháng mười tới đây) xem xét kiểm duyệt kinh điển mà tạo-thành Tân-luật ; sự thờ phượng ; tế-tự chế sửa theo Tam-kỳ Phổ-Độ cũng nơi ấy mà xuất-hiện ; nhìn Quốc Âm, tiếng Annam làm Chánh-Tự mà lập Đạo. Từ đây nước Nam duy có một Đạo chơn-thật là Đạo của Ngọc-Hoàng Thượng-Đế viết Cao-Đài lập ra, gọi là Quốc-Đạo.

Có bài thi giảng sơ rằng :

*Hảo Nam-bang, Hảo Nam-bang
Tiền Quốc tảo khai hội Niết-Bàn
Hạnh ngộ Cao-Đài truyền Đại-Đạo
Hảo phùng Ngọc-Đế ngự Trần-gian
Thi ân tế chúng thiên tai tận
Nhược thiết nhược hư vạn đại an
Chỉ bữu nhơn sanh vô giá định
Nan tri giác thế sắc Cao ban.*

Thánh-Tượng
« Con-Mắt »

Có Thánh-Ngôn rằng :

« Chưa phải hỏi các con rõ tại sao phải vẽ Thánh-Tượng « con mắt » mà thờ Thầy, song Thầy cắt nghĩa cho hiểu chút đỉnh.

« Nhãn thị chủ tâm.
« Lưỡng quang chủ tề.
« Quang thị « Thần. »
« Thần thị Thiên.
« Thiên giả Ngã dã.

« Thần » là khiếm-khuyết của cơ màu-nhiệm từ ngày Đạo
« bị bể. Lập « Tam-kỳ Phổ-Độ » này, duy Thầy cho « Thần
« hiệp « Tinh, Khí, » đặng hiệp đủ « Tam-Bửu » là cơ màu-
« nhiệm siêu phàm nhập Thánh. »

*Sự thê-phượng chế sửa
theo « Tam-kỳ-Phổ-
Độ » nơi Thanh-Thất
Tay-ninh.*

Thánh-Ngôn ngày 12 tháng 8 năm Bính-
Dần dạy rằng :

« Các con lo một trái Càn-khôn, hình tròn-quay như trái,
« Đất, sơn màu xanh da Trời ; bề kinh-tâm : ba thước ba tấc.
« Lớn quá, mà phải vạy mới dặng, vì là cơ màu-nhiệm Tạo-
« Hóa trong ấy. Cung Bắc-Đầu và Tinh-Tú phải vẽ lên trái
« Càn-khôn ấy. Thầy kể tam-thập-lục Thiên và tứ Đại-Bộ-Châu
« ở không không trên không-khi, tức là không phải Tinh-Tú,
« còn lại thất-thập-nhị Địa và tam-thiên Thế-Giải thì đều là
« Tinh-Tú, tính lại là ba ngàn bảy-mươi-hai ngôi-sao, con
« phải biểu vẽ lên đó cho đủ, con dỡ sách Thiên-văn tây ra
« coi mà bắt-chước.

« Tại ngôi Bắc-Đầu con phải vẽ hai cái bánh-lái cho đủ, và
« sao Bắc-Đầu cho rõ-ràng ; trên vì sao Bắc-Đầu, vẽ con
« mắt Thầy.

« Đàng lẽ trái ấy phải bằng chai, đúc trong một ngọn đèn
« cho nó thường sáng, ấy là lời cầu-nguyện rất qui-bíu cho
« cả nhơn-loại Càn-khôn Thế-Giải đó ; nhưng mà làm chẳng
« kịp thì con tùy-tiện làm thế nào cho kịp đại-hội.

« Khi đem trái Càn-khôn ấy về, con làm một cái cốt xây,
« để trái ấy lên Đại-Điện, nhờ đây con mắt ra ngoài ; rồi con
« lại lên tượng Phật Thích-Ca, Lão-Tử và Khổng-Tử mà dề
« dựa dưới ; kế ba vị ấy thì là Quan-Thế-Âm, Thái-Bạch,
« Quan-Thành-Đế ; kế nữa, ngay dưới Lý-Thái-Bạch thì là
« Jésus de Nazareth ; kế Jésus thì là Khương-Hương-Tử-Nha ;
« còn chư Phật, chư Tiên, Thánh, Thần đã lên cốt, thì dề dài
« theo dưới. »

Ấy là sắp đặt sự thờ-phượng tại Thánh-Thất Tây-ninh, còn các nơi Tiểu-Đàn, lập tran-thờ tại nhà riêng thì như vậy :

Tiểu-Đàn. Trên thì Thánh-Tượng « Con Mắt » Thầy, hàng dưới thì lập đủ ba Trấn chứng Đàn, trong Tam-Kỳ Phổ-Độ và qui Tam-Giáo này :

Phật thì có Quang-Âm (*bên mặt, ở trong ngó ra*).
Tiên, Lý-Thái-Bạch (*ở giữa, dưới tượng-Thầy*).
Nho, Quan-Thánh-Đế-Quân (*bên trái*).

« Mồng 2 tháng 7 Bình-Dần »

Lý-Thái-Bạch giảng cơ.

*Thái-Thượng vô ngôn hữu Đạo-thành
Bạch vân hữu nhĩ kiến nhơn-sanh
Kim quang đặc kiếp tu tâm-thiền
Tinh đầu nan tri Ngã độ thành.*

Quang-Âm Bồ-Tát.

*Quang minh Nam-hải trấn thiền-môn
Âm-cảnh năng du độ dẫn hồn
Bồ-Đoàn mạc hám liên huê thất
Tát thể tâm ưu khỏi Đạo-Tông.*

Quan-Thánh-Đế-Quân.

*Quan thành tái kiếp Hồn triều phong
Thánh đức mạc vong hám thể trần
Đế thất nhứt tâm trung khí đồng
Thanh y xích diện hảo vinh phong.*

Tịch-Đạo thi.

*Thanh-Đạo tam khai thất ức niên
Thọ như Địa huyền thanh hòa Thiên
Vô-hư qui phục nhơn-sanh khi
Tạo vạn cớ đàn chiếu Phật duyên.*

*Khai-Đạo
nơi Chánh-Phủ.*

Ngày 7 Septembre 1926, nhằm mồng một tháng chín, năm Bình-Dần, có Môn-đệ Thiên-Phong của Đức Cao-Đài, là cựu Hội-dồng Thượng-Ngự-Viện Lê-văn-Trung tự Thiên-Ẩn là Thượng-Trung-Nhứt vùng lĩnh Thánh-Ngôn đến Khai-Đạo nơi Chánh-Phủ. Trong tờ Khai-Đạo ấy có ký tên 247 chư Môn-đệ, phần nhiều đều là Chức sắc Viên-Quan, và có Nữ-Phái nhiều người danh dự.

Quan Nguyên-Soái Nam-Kỳ hoan-nghinh và khen rằng vì chữ thiện mà khuyến dân, ấy là chủ-nghĩa cao-thượng.

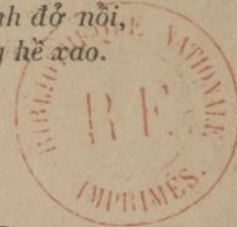
Chúng tôi xin phò đối lời thành-thật thô-sơ, chư Hòa-Thượng, chư Lão-Thành, chư Sơn, chư Chức-Sắc trong tam Giáo và chư Thiện-Nam, Tín-Nữ xin lưu-ý.

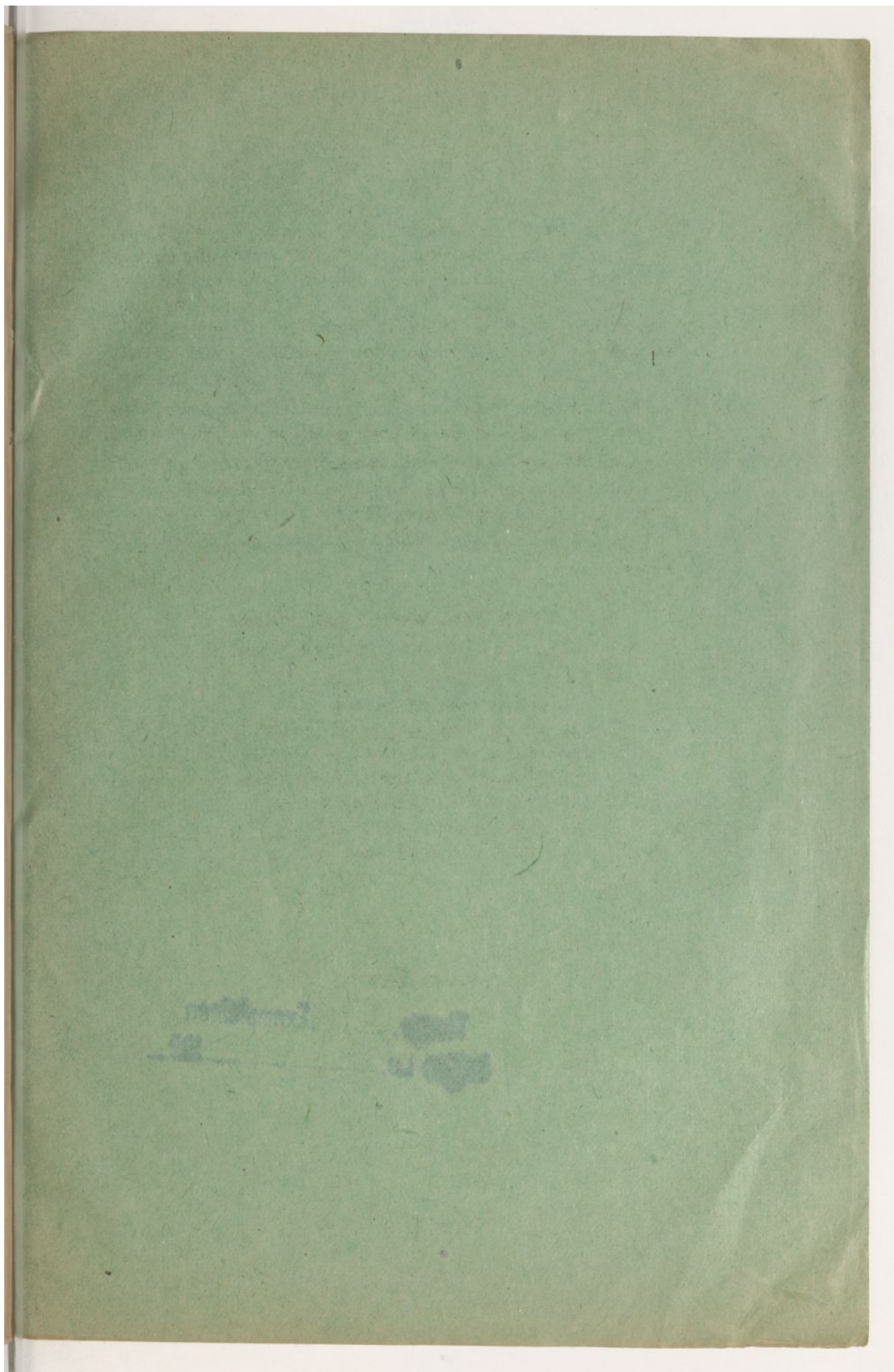
Chầy kíp đây chúng tôi sẽ có dịp hiệp mặt mà luận Đạo kỹ thêm nữa.

TÂN TOẢ BẠCH-NGỌC-KINH

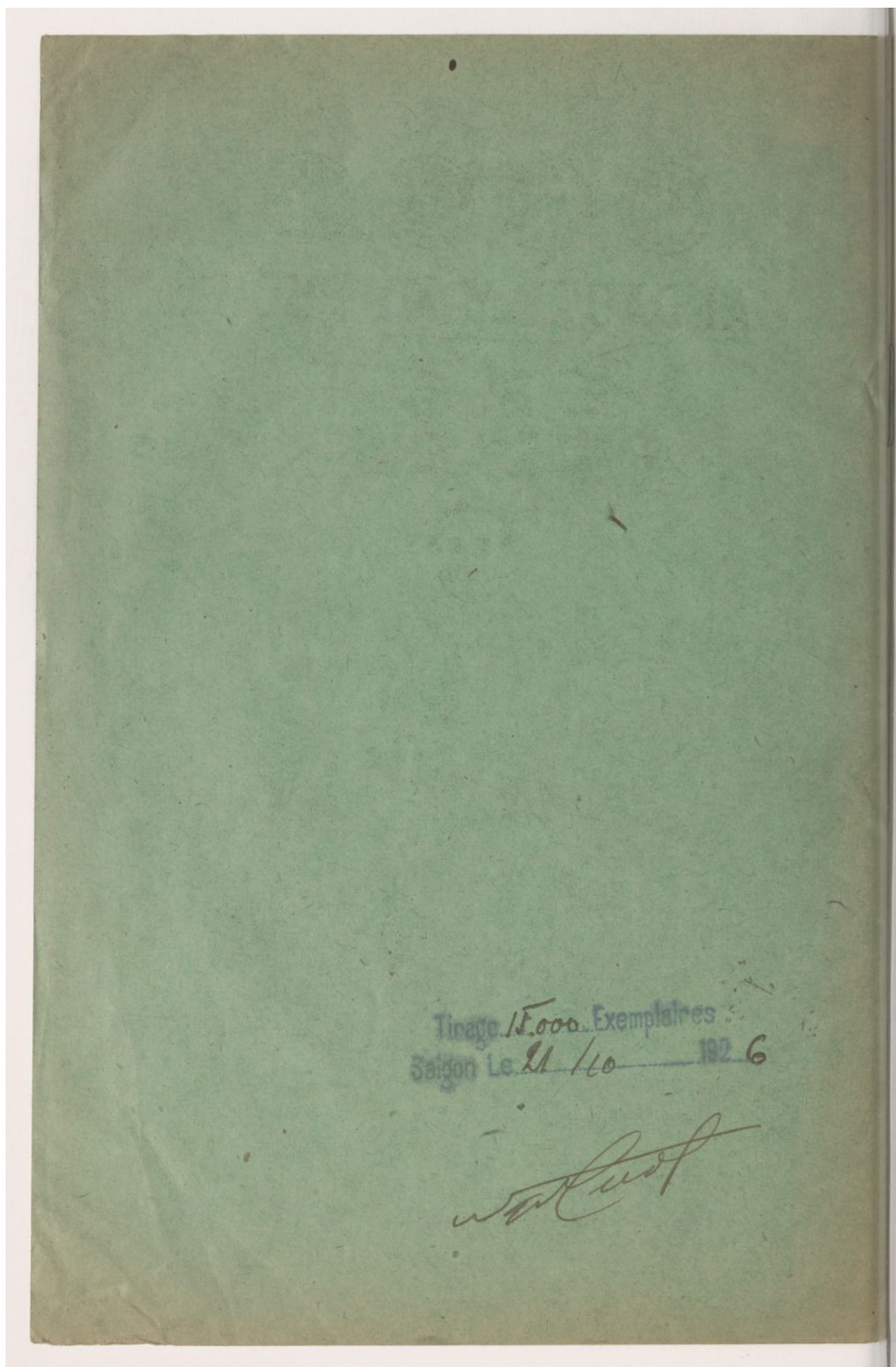
GIÁNG CƠ MỒNG MỘT TẾT, NAM BÌNH-DẦN

Một tòa Thiên-các ngọc lâu-lâu,
Liên bắt cầu qua nhấp-nhóa sao,
Vạn trượng then gài ngấn Bắc-Đầu,
Thiên trùng nhiếp khảm hiệp Nam-Tào,
Chư Thần chóa mắt màu thường đôi,
Liệt Thánh kinh tâm pháp lực cao,
Dời dời chớp giăng doanh đồ nổi,
Vững bền vạn kiếp chẳng hề xao.

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France

Source gallica.bnf.fr / Bibliothèque nationale de France